

Március 7.

Aquinói Szent Tamás egyházdoktor

1225-ben született az aquinói grófok nápolyi királyságban fekvő Roccasicca nevű várában. Apja Landulf gróf, anyja Teodóra grófi leány. Egy éves korában lenyelt egy papírdarabot, amelyen az „Üdvözlégy Mária” volt leírva. Környezete ebből arra következtetett, hogy Tamás Szűz Mária különös tisztelője lesz. Első iskolája a montekasszinói bencés apátság volt, ahol 5 évet töltött el. 10 évesen Nápolyba került, ahol lelke tisztaságát a nagyvárosban tanuló könnyelmű ifjúság között is meg tudta őrizni. Itt ismerkedett meg az akkor még fiatal Domonkos- renddel, aminek a mai napig ő a legnagyobb fia és dicsősége.

17 éves korában családja akarata ellenére belépett a domonkosok közé. Az a megfontolás vezette, hogy a hivatás terén inkább Istennek kell engedelmessé válni, mint az embereknek. Elöljárói rövidesen Párizsba akarták küldeni hittudományt tanulni, de útja közben testvérei elfogták. Hogy a szerzetbelépés szándékától eltérítsék, egy várba zárták. A több, mint egy éves fogság alatt sem használt semmilyen rábeszélés, erőszakoskodás, kísértés. A szobájába aljas módon még rosszhírű nőt is küldtek, akinek szintén ellenállt. A várból egy kötéllel leereszkedve szökött meg. Nápolyban kitöltötte az egy éves próbaidőt. A 20 éves Tamást a rend elöljárója vitte a párizsi egyetemre hittudományt tanulni. Akkor kezdte meg tanításait Nagy Szent Albert, akitől Tamás nagyon sokat tanult. Albert tudta, hogy Tamás túl fogja szárnyalni őt. Tamás pajzánkodó iskolatársait így figyelmeztette: „Meglátjátok, ha ez a néma ökör egyszer megszólal, bőgésével betölti az egész világot.” Úgy is lett. Szent Tamás lángelméje hamar elkezdte ragyogtatni fénysugarait. 27 évesen már a Párizsi egyetemen tanított. Itt, Rómában és Nápolyban is köré sereglett a keresztény világ tudományéhes ifjúsága. Az egész világ lelkesen követte, hogyan vívta meg csatáit a keresztényellenes tudománnyal. Csodálatos mélységgel, elmével, rendszerességgel és világossággal írta meg műveit. Ez a 32 hatalmas kötet a kereszténység legértékesebb kincse.

Tudománya előtt meghajolt az egész Európa ifjúsága, pápák, királyok, tudósok, szentek, barátok, ellenségek, de Tamás megmaradt egyszerű szerzetesnek, angyali doktornak nevezték őt. Nagyon sokat imádkozott, ha valamit nem tudott megoldani, külön elmondott egy Üdvözlégyet. Ha a nehézség nem akart oldódni, még böjtölésbe is kezdett. Rendjében semmilyen magasabb rangot, állást nem fogadott el, kitért

minden följánlott egyházi méltóság előtt. Írásait alázatosan letette az Úr lábai elé, és csak azt kérte, hogy Isten mindig vele legyen.

IV. Orbán pápa fölkérésére himnuszokat írt az Úrnapi zsolozsmába. Óvakodott a legkisebb büntől is.

X. Gergely pápa 1274-ben Lyonba küldte a zsinatra, de ő már nem ért oda. Útközben megbetegedett, a középítáliei Fossanova kolostorban halt meg 1274. március 7-én.

Szent Tamás angyali élete és hatalmas tudományos munkássága bizonyítja, miért ünnepelte és ünnepli őt mai is az Egyház és az egész keresztény világ. Assisi Szent Ferenc után ő lett a kereszténység díszje és világossága.

Az egyház 1323-ban szentjei közé iktatta, kimondta, hogy legnagyobb műve, a Summa Teologica annyi csodát tett, ahány cikkelyből áll. A trienti zsinaton (1545-1563) a Szentírás és a Summa Teologica egymás mellett foglalt helyet az asztalon. Az új egyházi törvénykönyv (1918) Aquinói Szent Tamás szellemének ápolását teszi kötelezővé a katolikus iskolák számára.

Március 8.

Istenes Szent János hitvalló

Sok idő kellett ahhoz, hogy Ciudad János az Úristen kegyelmével és saját közreműködésével Istenes Jánossá váljon. Változatos élet után 40 éves korában ismerte fel élete célját: szolgálni az Urat betegeinek ápolása által.

1495. március 8-án született a portugál Montemorban kézműves családban. Szülei gondosan nevelték, de nem volt vele szerencsájük. A 9 éves János megszökött egy nálunk megszálló spanyol pappal, aki sok szépet mondott Madridról, az ő városáról. A szökés után édesanyja belehalt a fájdalomba, apja emiatt a Szent Ferenc rendbe lépett. A lelkiismeretlen pap egy spanyol faluban hagyta Jánost, ahol egy pásztor vette oltalma alá. A pásztor megszerette, a leányát is hozzá akarta adni feleségül. János nem akarta feladni szabadságát, így beállt katonának a spanyol hadseregbe. V. Károly császár és spanyol király ekkor hadakozott a franciákkal. A katonák között lazább erkölcs uralkodott, ezt követte János is. Egy baleset azonban jobb belátásra bírta. A francia tábor mellett jól megsarkantyúzta a lovát, aki őt egy sziklához vágta. Füléből, szájából folyt a vér, öntudatlanul feküdt a sziklán. Amikor magához tért elsőként a betegek gyógyítójához, a bűnösök menedékéhez, Szűz Máriához kiáltott segítségért. Nem hiába tette. Erőhöz jutott és sikerült visszavánszorognia a spanyol táborba, ahol hamar fölépült. Nem maradhatott a táborban sokáig, mert értékes dolgok tűntek el. Mivel önmagát megvédeni nem tudta, mennie kellett. Visszatért régi gazdájához, aki szeretettel fogadta. Az újabb házassági ajánlatok ismét a hadsereghez vezették. A császár most a törökökkel küldött, a csatákban János is részt vett, de már jóval komolyabb lélekkel és étellel. A hadjárat után felkereste családját, akkor szembesült anyja halálával és apja döntésével. Gyermekes gondatlansága miatt keményen vezekelni akar. Beáll egy családhoz szolgának és Afrikába kíséri őket. A szokatlan éghajlat a család egészségét aláássa, pénzük elfogy, János vállalkozik a férfi, a nő és a négy gyermek eltartására. Éjjel- nappal dolgozik, táplálja és ápolja őket, ezzel megmenti a családot.

Visszatérve Spanyolországba igyekszik jót tenni, szentképekkel és jó könyvekkel házal. A Jóisten megadja neki a sorsfordító feladatot. Egyszer az utcán egy didergő gyermeket talált. Karjára vette, hogy a lakására vigye. Ahogy haladt vele, egyre nehezebb lett a karján a teher. Lepihent és lenézett a gyermekre, az Isteni kisdedet látta a karján a kereszttel és a gránátalmával. A kisded megszólította őt: „János, te Granadában fogod megtalálni a keresztedet.”

Ez volt a nagy fordulat János életében. Granadába ment. Éppen ott tartózkodott Avilai Boldog János, akinek Sebestyén- napi szentbeszédét meghallgatta. A beszéd lényege: inkább ezerszer meghalni, mint Istent megbántani. A beszéd olyan megrázó hatással volt Jánosra, hogy sírva jött ki a templomból és a haját tépte. Őrültnek nézték és kórházba vitték. Amikor kiengedték, Avilai János lelki vezetése alá került. Avilai János rászorítja a végleges állhatatosságra, melyet fogadalommal erősített meg 1535-ben: szolgálni az urat a szegény betegek gondozásával.

Élete ezután lett a keresztény irgalmassági cselekedetek hőskölteménye. Amikor Granada városának kórháza lángba borult, fél órán át mentette a betegeket a lángok közül, de a lángok rajta sebeket nem ejtettek. Leleményes szeretettel fát szedegetett, azt eladta és gyűjtéssel, kéregetéssel teremtette elő az összeget 1540-ben egy új kórház alapjaihoz. A kórház akkor még nem volt nagy, azonban ez lett az alapja az egész keresztény világot behálózó szeretetintézménynek. Ebből fejlődött ki 1570-ben a pápa által megerősített irgalmasrend. Ez a kis kórház ihleti a mai napig az irgalmasokat, hogy intézményeikben gyógyítsák a testet és gondozzák a lelket is. Magyarországon jelenleg is működik ilyen intézmény Budapesten, Pápán, Egerben, Pécsen és Vácon. Ebbe a kis kórházba vitt nem egyszer Istenes János az utcáról felszedett beteget, akit ágyba fektetett, megmosdatott és megcsókolta a lábát.

Halála is az irgalmassági cselekedettel kapcsolatos. A Granda melletti Xenil folyó megáradt és úszott benne sok olyan fa, amely jól használható lett volna. János a jég hideg vízbe úszott ezekért a fákért és egy fuldokló fiút is kimentett a vízből. A meghülés okozta halálát 1550.március 8-án, 55 éves korában. 1690-ben avatták szentté, XIII. Leó pápa nyilvánította az egész keresztény világ betegeinek védőszentjévé és fölvetette nevét a haldoklók litániájába.

Március 9.

Római Szent Franciska özvegy

Római Szent Franciska az egyik, akiről el lehet mondani a Szentírás dicséretét: „Bízik benne férjének szíve... az Urat félő asszony a dicséretes.” (Példabeszédek 31, 10-30)

Rómában született 1384-ben előkelő, gazdag szülők gyermekeként. A csendes, mélyen vallásos lány kolostorba szeretett volna vonulni, de szülei mást akartak. Franciska engedelmeskedett. 12 éves korában férjhez adták Lorenzo di Ponziani előkelő római ifjúhoz, akivel 40 évig élt bensőséges házasságot.

Ez a házasság a Názáreti Szent Család otthonára emlékeztet. Franciska áhitat – és önmegtartóztatási gyakorlatait asszonyként még komolyabban végzi. Étele száraz kenyér, sokszor finom ételét cseréli el titokban a koldusokkal száraz kenyérré. A keresztény bölcsesség útmutatása szerint mindent megtett, hogy családjának éljen. Otthona ne csak meleg tűzhely és puha fészek legyen, hanem szentély, amelyben lakóit szent gondolatok vezetik Isten felé, ahol szeretettel támogatják egymást örömben és bánatban, ahol a család legnagyobb és legföltettebb kincse a gyermek, hová az idegen is csak megszentelt gondolatainak ünneplőruhájában léphet be. Ezt valósította meg Szent Franciska a gyakorlatban.

A 40 év házasság alatt közte és férje között egyetlen egyszer sem fordult elő perlekedés. Anyai szeretetéből a cselédséget sem zárta ki. Vallási kötelezettségének eleget téve rendszeresen olvasott fel nekik épületes olvasmányt, együtt is imádkozott velük. Beteg cselédjét nem küldte kórházba, hanem otthon, személyesen ápolta. Az előkelő társaság nem nézte jó szemmel, hogy Franciska szegényes ruhában, visszavonultan él családjával, nem látogatja a színházi és egyéb társadalmi eseményeket. Erre Franciska egyszerű választ adott: „Fiatal vagyok és előkelő, de azért keresztény nő is, s kötelességem az evangélium tanítása szerint élni.”

Családi életét az Úristen nem mentesítette a megpróbáltatásoktól. A nagy nyugati egyházszakadás vége felé, amikor az európai kereszténység nagy kárára hárman is igényt tartottak Szent Péter tónójára, László nápolyi király 1413-ban elfoglalta Rómát és az ellene küzdő előkelőket elfogatta, vagyonukat elkobozta. Ekkor Szent Franciska férjét és fiát is elfogták, vagyonukat elvették. Franciska mindebbe beletörődött, szorgalmasan imádkozott és az Úr megadta a jutalmat. A következő évben férje és fia is egészségben szabadult, a vagyon egy részét is visszakapták.

Franciska figyelmet fordított a szegények segítésére és a betegek ápolására, gondozására. Nagyobb nyomor idején férje beleegyezésével álruhát öltött és a

szegényeknek gyűjteni indult koldusnak öltözve. Nem engedte, hogy szőlőjében a venyige elkorhadjon, összegyűjtve a szegényeknek adta. A kórházakban fekvő szegény betegeket is rendszeresen ápolta. Férje anyagi támogatása mellett a keresztény irgalmassági cselekedetek gyakorlására külön női társaságot alapított 1433-ban. Ennek tagjai apáca módjára Szent Benedek szabályai szerint éltek, de nyilvános fogadalmat nem tettek.

40 évnyi boldog házasság után 1436-ban meghalt szeretett férje. Mihelyt elrendezte a család ügyeit, felvételt kért az általa alapított kolostorba. 1437. márc. 21- től haláláig, 1440. március 9-ig élt itt.

Életírói szerint megadta neki a Jóisten az egyedülálló kegyelmet, hogy társaloghatott gyakran látható alakban az őrangyalával. Franciska példája ihlet és lelkesít, hogy őrangyalunk mellett az ő személyében másik őrangyallal is rendelkezhetünk, aki állandó értésünkre adja, hogy a családi szentély megszenteli és boldogítja a család tagjait és megszenteli a világot.

Március 10.

A 40 Szent Vértanú

A milánói rendelet, melyet Nagy Konstantin császár és sógora, Licínus adott ki 313-ban, megadta ugyan a keresztényeknek a vallásszabadságot, azonban nem szüntette meg véglegesen a hivatalos keresztényüldözést a Római birodalomban. A kegyetlen Licínus, a keleti birodalomrész császára viszályba keveredett Nagy Konstantinnal és 320 körül üldözni kezdte a keresztényeket, akiket Konstantin annyira kegyelt. Templomokat rombolt le, püspököket üzött számkivetésbe, udvarából eltávolított minden keresztényt és a hadsereget is meg akarta tisztítani a keresztényektől. Erre példa a szebasztei 40 vértanú katonáé.

Licínus Kappadóciában állomásozott pogány seregével. Innen küldte szét rendeletét a hadsereg megtisztítására a keresztényektől. Minden katonának megparancsolta, hogy áldozatot mutasson be a pogány isteneknek. Az örményországi Szebaszte városában állomásozó 12. légió 40 katonája ezt megtagadta. A 40 erős, fiatal, elszánt, keresztény hitében gazdag fiatal katoná számára hiábavaló volt eddigi vitézségük dicsérete, az előléptetéssel való kecsegtetés, a bilincsel, kínzással, börtönnel, halálbüntetéssel való fenyegetés. Pogány áldozatot nem mutattak be, hitüket megtartották, megvallották. A kegyetlen bírói ítélet elhangzott: ruhátlanul addig állnak a hideg vízben, amíg meg nem fagynak (nagyon hideg tél volt). De bármelyik pillanatban segíthetnek magukon, otthagyhadják a hideg tavat és a szomszédban meleg fürdő és császári kegy várja őket. Az ítéletet egy különösen hideg éjjel hajtották végre. Mind a 40 katoná beugrott a jeges vízbe. Imádkoztak Istenhez, áldották a 40-es számot, amely a negyvennapos böjtre emlékeztet. Azon az éjszakán egyetlen őr volt szolgálatban, aki az imádkozó katonák körül éles fényt látott, angyalok ereszkedtek alá és sorban megkoszorúzták a katonákat a vértanúság koronájával. A negyven katonából egy a koszorúzás előtt elhagyta a jeges vizet és a meleg fürdő felé tartott. Az őr e csodálatos látványra elhagyta pogány hitét és megvallotta kereszténységét, a jeges tóba merült és felvette a vértanúság 40. koronáját. Erre a csodálatos fordulatra a parancsnok kihúzatta a félig halott katonákat a tóból, csontjaikat összetörette. Mind meghalt, csak a legfiatalabb nem, akit anyja vitt a 39 társa után a máglyára, megerősítve őt: „Tarts ki fiam még egy kis ideig, az Úr Krisztus az ajtónál áll és segít.” Mire a 39 holttestet a máglyára helyezték, a fiú is kiadta a lelkét. A katonák hamvait szétszórta a folyóban, de a hamvak nem széledtek

szét, hanem összegyűltek, hogy együtt legyenek a vértanúk a dicsőséges feltámadáskor.

A szebasztei 40 hős katona magának állított örök emléket azzal, hogy Krisztus jó katonájának bizonyult. „A jó harcot végigharcoltam, a pályafutást bevégeztem, a hitet megtartottam; készen vár reám az igazság koszorúja, melyet megad nékem azon a napon az Úr, az igazságos bíró.” (Tim. II. 4, 7-8)

Március 11.

Szent Szilárd (Szent Konstantin) vértanú

Angol király volt. Hitvese halála után bencés szerzetesnek állt. Sokáig el tudta rejteni kilétét. Amikor kitudódott királyi származása, pappá szentelték. A skótokhoz küldték hittérítőnek, ott szenvedett vértanúságot.

Március 12.

Nagy Szent Gergely pápa, egyházdoktor

Nagy Szent Gergely pápa az ókorban Nagy Szent Leó mellett Szent Péternek legkiválóbb utódja, akinek legnagyobb történelmi jelentősége, hogy átvezette az egyházat a római múltból a germán- római jövőbe.

Nagy Szent Gergely 540 körül született Rómában, előkelő és jámbor család sarja. Apja, Gordiánus a római szenátusnak tagja, nagy méltóságát idősebb korában szerpapságra cseréli. Anyja, Szilvia az egyház szentjeihez tartozik (nov. 3.).

Fiatal korában már Róma prefektusa, főbírája lett, ezt a magas méltóságot közmegelegedésre töltötte be, azonban ez őt nem elégítette ki. Apja halála után a jelentős örökségből édesanyja hatására hat bencés kolostort alapított és a családi palotát is Szent Andrásról elnevezett apátsággá alakította át. 35 éves korában itt ő maga is felvette a Szent Benedek rend ruháját, ennek a rendnek második alapítójaként is tisztelik. Sok imádság, kemény önmegtartóztatás, böjt és betegeskedésének alázatos viselése segítette, hogy az eseményeket a természetfeletti oldaláról közelítse meg.

A pápa a nagy tudományú, széles látókörű, szent életű szerzetest 578-ban diakónussá szentelte, így nem maradhatott a kolostor magányában sokáig. II. Pelágus pápa követnek küldte Konstantinápolyba a császári udvarba. Az itt töltött hat év áldásos hatású volt az egyház és Itália számára. Visszatérve Rómába, az általa alapított kolostor apátja, majd a pápa titkára lett. 590-ben II. Pelágus pápa a pestis áldozata lett. A nép, a szenátus és a konstantinápolyi császári udvar is a Nagy Szent Gergelyt kívánta látni a pápai trónuson, így a feladat és a tisztség elől nem menekülhetett. Ebben az időben omlott össze a római birodalom is. Gergely sajnálattal tapasztalta, hogy a birodalom felbomlásakor a katolikus hit és egyház sem volt erőteljes. A népek a katolikus Franciaországot kivéve (ahol az egyház lealázott sorban sínylődött) mind a pogányság vagy az eretnekség sötétségében botorkáltak. Ehhez hozzá tartozott, hogy az eretnekségtől és nagyravágyástól megfertőzött keletrómai birodalom nem tisztelte a pápát, nyugaton a germán barbároktól meg nem szállt területeken is a pogányok és eretnekek éltek többségben, és mindenfelé hanyatlott az erkölcs, a pápa iránti tisztelet és az istentisztelet. Gergely pápa trónra lépésekor joggal fogalmazott így: "Az egyház hasonlít egy korhadt hajóhoz, amelybe mindenfelől tolul az ár."

Gergely ereiben azonban ősi római vér csörgedezett és rendelkezett Szent Pálnak buzgalmával. Mindent elkövetett, hogy a germán népek elfogadják Krisztus igaz hitét.

A nyugati gótok Spanyolországban az ő idejében hagyták el a Krisztus istenségét tagadó arianizmust, és az egyház leghűségesebb gyermekévé váltak. A pápa mindent elkövetett, hogy Gallia, aki fölvette a katolikus hitet, gyakorolja is a katolikus erkölcsöt. Legnagyobb alkotása az angolok megtérítése. Gondos előkészítés után 595-ben a Szent András kolostor 40 bencés szerzetese Szent Ágoston apát vezetésével Angliába ment. Az angolok romlatlan, igazságra szomjas lélekkel hallgatták az evangéliumot és királyaikkal együtt megtértek. Az ariánus hitű longobárdokat Teodolinda longobárd királyné közvetítésével nyerte meg az egyháznak. Afrikában, Szicíliában, Korzikán és Szardínián is megszüntette a pogányság utolsó maradványait. Tekintélyével szembe tudott szállni a keleti császárság pátriárkáinak gögjével is.

Nagy körültekintéssel szervezte újra az istentiszteletet és megjavította az egyházi énekeket (Gregorián- énekek). A pápai vagyon felhasználásával rengeteget tett a nyomor enyhítésére és a rabszolgák helyzetének javítására. Személyesen prédikált a rómaiaknak, írásaiból sok ma is olvasható.

Emellett egész életében folyton betegeskedett, többet feküdt betegség miatt, mint amennyit föntjárt. Életének utolsó 6 évében a köszvénye miatt többségében nem hagyta el ágyát.

604. március 11-én, életének 64., pápaságának 14. évében halt meg. Hűséges diakónusa, Péter, többször látta a Szentlelket galamb képében vállán nyugodni és fülébe búgni a szent gondolatokat és elhatározásokat. A Szentlélek ereje segítette nagy alkotásaiban és nagy szenvedéseiben.

Március 13.

Szent Szabin vértanú

(Sajnálatos módon Róla csak a kidolgozott kép áll rendelkezésemre. Ha az élettörténetéről, vértanúságáról bárki információt, leírást talál, örömmel fogadom, és szívesen megírom a történetét mindannyiunk lelki épülésére.)